

EEN COMPLEET OVERZICHT

In dit langere overzicht geven we weer wat in onze kerk het belangrijkste is wat ons geloof en ons antwoord erop betreft, en ook wat onze verplichtingen zijn.

De Anglicaans Episcopale Vrije Kerk van Nederland

Leidend Overzicht

Enkele opmerkingen vooraf	4
Doop en vormsel/belijdenis	6
Hoe moeten we de bijbel begrijpen	8
Onze Kerk	11
Wat is “Anglicaans” en “Episcopaal”?	11
Geloof	12
Eredienst (Worship)	12
Middenweg	13
Manier van leven	13
Wereldwijd	13
Inclusiviteit	14
Wat is het verschil?	14
Dus, voornamelijk	16
Een vorm van ons geloof	17
Vragen over het geloof	18
Hoe weten we dat er een God bestaat?	18
Hoe begon het heelal?	19
Wat wordt bedoeld met de Drie-eenheid?”	20
Wie is Jezus?	20
Waarom moest Jezus sterven?	21
Waarom zou de kerk belangrijk moeten zijn?	23
Zijn gevoelens van twijfel redelijk?	23

Enkele overwegingen vooraf

Eerst wat gedachten vooraf, die weergeven wat wij als Anglicaanse Episcopale Vrije Kerkgemeenschap in Nederland als onze christenplicht beschouwen en hoe dit zijn weerslag heeft op de manier waarop wij leven. In deze gedachten wordt ook neergelegd wat wij verstaan onder christen-zijn, en wat de plaats is van christelijke rituelen: wat de doop is, en het vormsel/belijdenis, speciaal ook in de Anglicaanse traditie vergeleken met het doorsnee christendom, en wat dit alles betekent voor het individu. Natuurlijk is de beste manier om er mee bekend te raken de eredienst (worship) te ervaren, de lezingen te horen en erover na te denken. Dat geldt speciaal voor het Evangelie en onze gezamenlijke gebeden tijdens de communie (eucharistie). Uiteindelijk zijn al deze dingen essentieel als het om onze levensreis als christen gaat, en om ons vertrouwen in Jezus Christus.

De grondslag van ons geloof is de zekerheid dat wij voor God allen welkom zijn. De kerk is geen club, maar een gemeenschap van mensen die weten dat ze welkom zijn in Gods ogen, en dat iedereen welkom is.

We zijn christenen en we bidden en gaan naar de kerk; het is de steunpilaar in ons leven. In de viering van het dagelijks gebed en de sacramenten, in het bijzonder de eucharistie of de kerkdienst (Mass) worden we gesterkt in het besef van de continuïteit van de christelijke gemeenschap en het geloof van onze voorvaders.

Wij geloven dat we één grote familie zijn, en kinderen van één hemelse Vader. God heeft ons gemaakt; hij heeft ons lief en wil dat wij opbloeien en gelukkig zijn. Door de doop worden we onlosmakelijk met elkaar verbonden met een sterke geestelijk band. Wij leven in Christus en hij leeft in elk van ons.

De gemeenschap is belangrijk; daarin steunen we elkaar in ons geloof, en we zorgen voor elkaar en de wereld om ons heen in alles wat we doen.

In onze kerk drukken we ons gemeenschapsgevoel uit in de eredienst, zorg, in sociale bijeenkomsten en in alles wat we samendoen.

Zorgen voor elkaar is een sleutelbegrip; we delen verantwoordelijkheid en zijn verheugd ons aandeel te kunnen leveren.

Christen zijn betekent dat we leven samen met God als Drie-eenheid. We willen onze verhouding met God de Vader, God de Zoon (Jezus) en God de Heilige Geest een diepere dimensie geven. Wij volgen in ons leven de weg die Jezus ons gewezen heeft met de voortdurende inspiratie van de Heilige Geest.

Jezus is namelijk voor ons christenen Degene in wie wij God van aangezicht tot aangezicht kunnen zien, en we komen dicht bij God door Zijn (Jezus') voorbeeld te volgen.

Het allerbelangrijkst is dat we God kunnen vertrouwen. De apostel Paulus zegt aan het eind van zijn brief aan de Romeinen, hoofdstuk 8, "Als God voor ons is, wie kan er dan tegen ons zijn?" Dat is de kern van ons geloof.

We weten dat "God voor ons is" omdat Jezus Christus geheel god is, maar ook geheel mens, net als wij. Toen hij mens werd, legde hij zich beperkingen op en in zijn mens-zijn was hij de enige mens in het universum die volkomen in harmonie was met God: met wat God wilde en wat God deed. Na zijn opstanding kreeg hij van Zijn Vader de heerlijkheid die hij ooit eerder had. Jezus laat ons zien dat niets ons van de liefde van God kan scheiden.

Jezus verkondigde deze waarheid en bleef die waarheid trouw, ook al leidde dit tot de verwerping van Zijn boodschap en zelfs tot verraad door iemand die hem zeer nabij was. Trouw blijvend aan de verkondiging van Gods aanvaarding van zijn offer werd Jezus vernederd en gemarteld, en gaf Hij Zijn leven voor zijn vrienden toen Hij stierf onder het lijden van helse pijnen.

Maar door Jezus' dood werd hem niet het zwijgen opgelegd, en ook werd Gods trouw aan ons niet te niet gedaan. Nee, in plaats daarvan bracht de Vader Jezus weer tot leven. Hierdoor werd bevestigd dat niets Gods trouw aan ons kan verbreken. De dood van Jezus laat op ultieme wijze zien dat God ons allen onvoorwaardelijk liefheeft en dat wat we hebben gezien in Jezus' woorden en daden Gods wil voor de hele wereld is. Zijn opstanding is het bewijs van de macht van die volledige liefdevolle overgave.

De apostel Paulus schrijft in diezelfde passage in zijn brief aan de Romeinen dat niets ons kan scheiden van die liefde. Maar dit geeft ons geen vrijbrief om maar te doen waar we zin in hebben, omdat we denken dat we daar toch geen rekenschap van hoeven af te leggen. Als we eenmaal weten dat God "voor ons" is, gaan we beseffen wat voor gift God ons wil geven: een aandeel in zijn liefde en vrijheid en genade.

Een beroemde uitspraak, die toegeschreven wordt aan Sint Irenaeus van Lyon luidt: “De glorie van God betekent dat de mensen volledig leven”. Dat is het visioen van God die het leven geeft.

De glorie van God geeft leven: degenen die God zien ontvangen het leven. God, die wij vanwege onze beperktheid niet kunnen zien, begrijpen of doorgronden, laat zichzelf zien.

God de Zoon – Jezus Christus – werd zichtbaar door zijn incarnatie (vleeswording), en God de Vader wordt “gezien” door Jezus Christus, geheel begrepen door allen, opdat hij het leven mag geven aan diegenen, die hem zien en ontvangen door aan hem deel te nemen. God de Heilige Geest wordt ook “gezien” omdat hij Jezus’ “Pleitbezorger” op aarde is die de kerk zal leiden totdat Jezus wederkeert (Johannes 14: 16). Deelname aan God is Hem zien en genieten van Zijn goedheid.

Wij ademen met Gods adem, dat wil zeggen: dat betekent onder meer dat wij Gods geest ontvangen. De Geest stelt ons in staat om net zoals Jezus, volledig verbonden te zijn met God. Als we de boodschap werkelijk ernstig nemen, moeten we onbaatzuchtig en vrijgevig leven en ons altijd afvragen hoe wij de gaven die ons gegeven worden, of dat nu gaven van materiële, spirituele of andere aard zijn, zodanig kunnen delen dat andere mensen daardoor een beter leven hebben. Wij worden hierdoor weer aangemoedigd op de edelmoedigheid en vrijgevigheid van anderen te vertrouwen en in dank aan te nemen wat zij ons te bieden hebben.

Zelfs wanneer we tekortschieten kunnen we erop vertrouwen dat we geliefd blijven, als we het leven, de dood en de opstanding van Onze Heer Jezus centraal blijven stellen.

Dit is, in een notendop het begin van een leven gewijd aan Christus.

Doop en Vormsel / Belijdenis

Door de doop worden wij geheel van Christus: we worden verwelkomd in de familie van God.

De doop is het belangrijkste sacrament van de kerk: een geschenk van Jezus, een tastbaar en zichtbaar teken van de innerlijke, onzichtbare genade van God. Dit betekent eenvoudigweg dat wanneer het water van de doop over ons heen

wordt gegoten wij zeker weten dat God ons voor altijd heeft veranderd. De Heilige Drie-eenheid komt in het hart van de pas gedoopte en verlaat het nooit meer.

Het is een moment van genade en vreugde. Door de doop worden we lid van de kerk, die het lichaam van Christus is hier op aarde. Door deze verandering beseffen we dat wij de belofte kinderen van God te zijn, waarmaken. Door de doop kennen we het nieuwe leven van het Koninkrijk Gods, waarin we blijven groeien. Dit kan ons enerzijds verleiden tot zelfgenoegzaamheid wat betreft onze menselijke zwakheden, maar ook inspireren en de vreugde en edelmoedigheid brengen die de apostel Paulus beschrijft: “Dat het heelal, alles wat in de hemel of op aarde is, samengevoegd kan worden tot een eenheid met Christus” “als de tijd rijp is” (Brief aan de Efeziërs 1: 10), omdat hij “Alle dingen in zichzelf verzoent en vrede sticht door het vergieten van zijn bloed aan het kruis – alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde”(Brief aan de Colossenzen 1:20).

Vroeger werden alleen volwassenen gedoopt, zoals de grote leraren dat in de 4^e eeuw voorschreven. Maar later gebeurde dat vlak na de geboorte, omdat er toen veel kindersterfte heerste. Tegenwoordig worden de kinderen in hun eerste levensjaren gedoopt, maar de kerk doopt ook veel oudere kinderen en volwassenen. Kortom, het kan op elke leeftijd.

Er wordt van oudere kinderen en volwassenen verwacht dat zij dan ook het vormsel krijgen/belijdenis doen. Direct daarna ontvangen ze de Heilige Communie (het heilig sacrament van het lichaam en bloed van Jezus Christus in de vorm van brood en wijn) bij de eucharistie.

Wat in veel Westerse kerken nu belijdenis/vormsel heet, maakte vroeger deel uit van een uitgebreidere initiatie, en werd de doop pas een apart ritus toen de bisschoppen niet meer bij alle plechtigheden aanwezig konden zijn. In de Oosterse kerken werd het logistieke probleem op een andere manier opgelost: de volledige ceremonie van doop en initiatie bleef voor iedereen, jong en oud gehandhaafd. De doop, drievuldige onderdompeling samen met het trinitaire formulier is het teken van de dood en de opstanding van Christus, waardoor wij een nieuw leven ontvangen. De doop wordt onmiddellijk gevolgd door het vormsel/belijdenis/confirmitie door de priester bij de pas gedoopte uitgevoerd door de zalving met het “Heilig Chrisma”, olie, die gezegend is door de bisschop. Deze “Chrismatie” is in wezen de uitbreiding van het gezag van de bisschop. Door de pas gedoopte zowel toe te laten tot het vormsel /belijdenis en de eucharistie in één liturgische handeling behoudt de oude rite de diepe betekenis van de Doop als het nieuwe leven, bekrachtigd en verzegeld door de gaven van

de Heilige Geest om die doop in praktijk te kunnen brengen, daarbij gevoed door het sacrament van de Eucharistie.

Kerken zoals de onze hebben er lang naar gestreefd bij de beginselen van de oude zusterkerken aan te sluiten. Vele hebben ter wille van de oecumene besloten dit aansluiten ook in praktijk te brengen. Aan de ene kant willen we onze gebruikelijke tradities in stand houden, aan de andere kant willen we om oecumenische en pastorale redenen de historische gebruiken van de Oosterse kerk in stand houden. Het is niet alleen een oecumenische handeling om het vormsel weer aan de doopceremonie te koppelen. Het betekent terug te gaan naar het vroegchristelijk gebruik. Omwille van de praktijk en het versterken van de onderlinge band in de gemeente, willen we onze liturgische gebruiken ook aanpassen aan de principes die ten grondslag liggen aan de Paaswake. Bij zulke gelegenheden (waaronder wellicht ook begrepen de Pinksterwake en de Driekoningenwake) laten we zien dat we deel zijn van een groter verband, maar we getuigen in onze plaatselijke gemeenschap ook van eenheid als gemeenschap.

Hoe begrijpen we de bijbel

De bijbel is oorspronkelijk een liturgische verzameling boeken, een soort bibliotheek, die eerst mondeling werden overgeleverd, en daarna op schrift werden gesteld onder inspiratie van de Heilige Geest. De schrijvers behoorden tot geloofsgemeenschappen van vele eeuwen vóór de geboorte van Christus tot ver in de eeuw ná zijn hemelvaart. Voor christenen heeft de beleving van Jezus Christus geen enkele zin zonder de context van het Oude Testament. Wat deze geschriften “heilig” maakten, was het feit dat ze zorgvuldig en frequent gelezen werden in de synagogen. Hierbij moet opgemerkt worden dat de Palestijnse Joden uit de eerste eeuw na Christus er het niet helemaal over eens waren wat precies de heilige Schriften waren. De Sadduceeërs, die verbonden waren aan de eredienst in de Tempel, accepteerden slechts de Pentateuch (de eerste 5 boeken van het Oude Testament). De Tempel werd in het jaar 70 na Christus verwoest, en met de daaropvolgende opkomst van de Farizeeën, die vooral verbonden waren aan het synagogische Jodendom van de rabbijnen, werd er meer waarde gehecht aan de “synagoge-bijbel”. Deze bevatte de historische boeken, de profeten, en ook aanvullingen zoals het boek Daniël en het Hooglied. Zodoende werd deze uitgebreide bijbel gebruikt in de liturgie van de vroegchristelijke kerk., met gemeenschappelijk gezang en voorlezingen. Daaraan werd toegevoegd wat

we nu kennen als het Nieuwe Testament: de Evangelien, en de brieven, en de memoires van de apostelen (ofwel de Handelingen der Apostelen).

Justin Martyr, de vroegchristelijke apologeet, die in de eerste en tweede eeuw na Christus leefde noemde ze de “Handelingen der apostelen”, zoals hij de boeken van het Oude Testament “de geschriften van de profeten” noemde. Aan het begin van de tweede eeuw werd deze bundel geschriften zo vaak gebruikt in liturgische bijeenkomsten van christenen, dat hij in 325 op het Concilie van Nicea als de officiële heilige schrift erkend werd, zoals we die nu kennen. Hun enige doel, afgezien van het gebruik in de liturgie, is om ons tot Jezus te brengen, het vleesgeworden Woord van God, en daarom worden ze ook “Het Woord van God” genoemd. Door het lezen van de geschriften tijdens de eredienst werd de Bijbel het boek van de kerk.

De structuur van het Anglicanisme wordt wel vergeleken met een kruk met drie poten. Elk van die drie poten is essentieel om stabiliteit te handhaven en daarom zijn ze alle drie nodig, maar niet noodzakelijkerwijs even zwaar. Die poten staan voor de drie pijlers: de bijbel, de heilige traditie en de heilige geloofservaring. Je kunt die drie ook zien als drie concentrische cirkels met de heilige schrift als de basis voor de heilige traditie, die weer de overdracht van het geloof is, met de laatste twee omsloten door de menselijke rede, ontstaan door persoonlijke ervaring en ervaring die door het kerkelijk leven ontstaan is.

Hier moeten wij een waarschuwend woord laten horen. Richard Hooker (1554-1600) had oorspronkelijk het beeld van de drie gezaghebbende bronnen, maar toen hij de heilige schrift, de traditie en de rede beschouwde als een “drievoudig koord, niet makkelijk te breken”, vatte hij dit op als de Anglicaanse manier van theologie opbouw. Kortom, het is juist te zeggen dat de traditie gezien moet worden als de interpretatie van de kerk van de volheid van de Schrift. Buiten beschouwing worden gelaten de losse teksten die buiten de kern vallen van het evangelie van Jezus Christus. Het is de rede die de effectieve ontvangst van de openbaring mogelijk maakt.

Wij moeten in principe de woorden van de heilige schrift die duidelijk en helder zijn, vertrouwen en gehoorzamen. De rede geldt als het bevattings- en ordeningsvermogen van de menselijke geest, die die aspecten van het geloof onderscheidt die bestaan uit tijdloze lessen, en die dingen die die de kerk noodzakelijkerwijs heeft omarmd als passend bij een bepaalde tijd, plaats en omstandigheid. Om de rede bij te staan werkt de traditie van de kerk bij het bewaken van de integriteit van de rede.

Hier volgen twee voorbeelden die illustreren hoe rampzalig het kan zijn om voorbarige conclusies te trekken uit bijbelteksten die volledig uit hun verband gerukt zijn.

Het boek Ezra beschrijft de terugkeer van de Joden naar Jeruzalem na 70 jaar ballingschap. Sommigen hadden heidense vrouwen getrouwd tijdens de ballingschap en onder invloed van Ezra waren families uit elkaar gerukt opdat geen enkele zweem van heidendom de Joodse natie zou bezoedelen. Het boek Ruth daarentegen verhaalt over koning David's gemengdbloedige afkomst, oftewel zijn "onzuivere" etnische achtergrond. Zijn overgrootmoeder was een Moabitische, en hoewel zij een bekeerling was van meer dan onberispelijk gedrag, zou hij niet aan de norm van de Ezra-code voldaan hebben.

Er moet rekening gehouden worden met de context en de omstandigheden. Het tweede voorbeeld staat in de Brief aan de Hebreëën, waarin door de schrijver duidelijk gesteld wordt dat er geen vergeving van zware zonden bestaat die begaan zijn na de doop (10:26-27). Deze bewering is in strijd met twee andere Nieuw-testamentische passages over vergeving in Johannes 20:23 en in de eerste Brief van Johannes 2:1, die ondubbelzinnig onderdeel van de Kerkelijke praktijk zijn. Het is duidelijk dat de bijbelboeken in samenhang met elkaar gelezen moeten worden en niet als losse geschriften.

Het is van belang te weten dat in het Anglicanisme de deuterocanonieke (apocriefe) boeken wel worden gelezen, maar het gebruik wordt vermeden omdat er verkeerde leerstellige vernieuwingen uitgehaald zouden kunnen worden. Maar ze hebben wel degelijk een directe invloed, omdat de schrijvers van het Nieuwe testament ze veelvuldig aanhalen en parafaseren.

Het is niet omdat deze geschriften zo geschiedgetrouw zijn dat ze geschikt maakt voor het lezen in de kerk, maar eerder dat ze getrouw weergeven wat voor een persoon Jezus was in zijn volmaakte goddelijkheid en menselijkheid. De realiteit wijst uit dat enkele apocriefe boeken wellicht accurater zijn in het weergeven van historische details; ze zijn echter nooit gebruikt in de kerk, omdat hun leer ten opzichte van de persoon van Jezus heel erg afwijkt van het beeld dat wij door de geschiedenis en traditie van Hem hebben gekregen.

Hoe belangrijk de bijbel is voor de heilige traditie van de kerk blijkt wel het meest uit de vier verschillende weergaven van het Laatste Avondmaal in het Nieuwe Testament. Alle vier zijn ze aanhalingen uit vier verschillende versies eucharistische gebeden die alle gebruikt werden in de eerste decennia van de vroegchristelijke kerk. Bovendien werden enkele lofzangen uit het Oude

Testament al eeuwenlang gezongen en kwamen uiteindelijk in de geschreven liturgie terecht. De overdracht van het christelijk geloof is eigenlijk de heilige Traditie die met de bron verbonden is, niet te verwarren met de overdracht van menselijke folklore.

Onze kerk

Wij zijn er trots op om christenen te zijn die tot de Anglicaanse Episcopale Vrije kerk behoren, hoewel we altijd volledig openstaan voor alle tradities en samen willen werken om op oecumenische manier wederzijds begrip te kweken en maatschappelijke vraagstukken aan te kaarten.

1. We maken deel uit van de Anglicaanse Vrije Internationale Gemeenschap in het bisdom Deventer in Nederland.
2. Wij verwelkomen alle mensen ongeacht hun geslacht, seksuele geaardheid, leeftijd, ras, of fysieke of geestelijke gesteldheid. God heeft ons allen lief.
3. Wij willen allen steunen die zich om welke reden ook gemarginaliseerd of buitengesloten voelen.

Wat is “Anglicaans” en “Episcopaal”?

“Anglicaans” betekent eenvoudig behorend bij of afkomstig uit Engeland. Anglicaanse kerken ontleen hun identiteit en historische wortels aan de Church of England, een van de belangrijkste organen die zijn ontstaan gedurende de protestantse reformatie in de 16^e eeuw. Als Anglicaans Episcopale Vrije kerk hebben wij een standvastig Anglicaans ethos of karakter zonder ons echter te identificeren met de Church of England als staatskerk van het Verenigd Koninkrijk. Wij hebben geen politieke banden met de monarchie of het parlement noch met de rol van de aartsbisschop van Canterbury of de hiërarchie van bisschoppen in het Hogerhuis. Elke associatie met heerschappij, imperium of kolonisatie dient te worden vermeden.

‘Episcopaal’ (Bisschoppelijk) betekent naar onze mening dat ieder christelijk orgaan dat zich onvoorwaardelijk in de historische, bijbelse instelling van de kerk herkent, de apostolische opvolging kent, de bisschopswijding. Samen met de wijding tot diaken (Deacon) en priesterwijding vormt de bisschopswijding de hoeksteen van het liturgisch gebouw. Deze opeenvolging (successie) geldt vanaf

de allervroegste tijd van de kerk, tijdens de Reformatie en daarna, tot heden aan toe.

Afgezien van historische banden kan Anglicaans-zijn in één woord samengevat worden – volheid. Bij ons, Anglicanen gaat (ervaren wij) het om de volheid van het geloof.

Geloof

Anglicanen omarmen alle fundamentele christelijke waardheden zoals die in grote lijnen overal en altijd door de brede en historische kerk geloofd zijn. Wij houden er geen aparte leerstellingen op na dan andere christenen over de Ene, Heilige, Algemene en Apostolische kerk. Iedere plaatselijke kerk, ieder bisdom ter wereld met een bisschop aan het hoofd is van de Ene, Heilige Katholieke en Apostolische kerk, met alle volheid van dien. Zoals Petrus de eerste was onder de apostelen, zo is de bisschop dat in de lokale kerk. Iedere bisschop is een opvolger van Petrus, en daarom gaan de woorden van Mattheüs 16:18-19 op voor alle bisschoppen. Even ter vergelijking: als je een laagjestaart in punten snijdt, heeft iedere taartpunt dezelfde volledige laagstructuur als de hele taart. Zo is iedere kerk als het ware een taartpunt van de Heilige kerk.

Eredienst

De Eucharistie, Heilige Mis, of viering van de Heilige Communie, ook wel genoemd het Avondmaal is de wezenlijke grondslag van de kerk, vanaf de eerste eeuw na Christus. Het is de “pauzeknop” in onze beleving van tijd en ruimte, wanneer we deel worden van Gods tijdloosheid. We zijn aanwezig bij de schepping van de wereld, bij de verlossing van de wereld, bij Jezus’ ene en enige offer aan het kruis, bij zijn laatste Avondmaal, bij zijn tenhemelopneming en wederkomst. Al deze gebeurtenissen zijn tegenwoordig en komen bij elkaar in de viering van de Eucharistie. Daarom komen alle andere sacramenten voort uit de Eucharistie en moeten dan ook gevierd worden in samenhang daarmee.

Toen de reformatie plaatsvond in Engeland probeerden de hervormers de instelling te verbeteren, die zij kenden als de Rooms-katholieke kerk en die naar zij geloofden, de weg was kwijtgeraakt. Toch zorgden ze er wel voor dat het kind niet met het badwater werd weggegooid. Dat houdt in dat de eredienst een diep gevoel van gewijde eerbied behoudt, die ons verbindt met de oude,

vroegchristelijke kerk – de manier waarop christenen in het verleden aanbaden. En even belangrijk: ze behielden de apostolische opvolging in de heilige orde, in de driemaal heilige wijding van priesters en diakenen, die zijn volledige uiting krijgt in de heilige wijding tot Bisschop.

De middenweg

Toen de Reformatie was uitgewoed, bleek dat het Anglicanisme veel van de oude tradities had behouden. Voor een groot gedeelte delen wij onze traditionele gebruiken met de Rooms-katholieke, Orthodoxe en andere zeer oude kerken. Maar, en dat is van evenveel belang, we delen ook kernbegrippen en geloofsovertuigingen met vele devote en inspirerende protestantse gemeenschappen.

Manier van Leven

Anglicanen zijn dus vooral gewoon christenen. Wat ons kenmerkt zijn niet een aantal speciale leerregels of doctrines. Wij zijn herkenbaar aan onze manier van in het leven staan: door te bidden en de principes van de oude, traditionele liturgieën na te leven, door de verschillende versies van het “Book of Common Prayer” te handhaven die dateren van een paar eeuwen geleden, door samen de eredienst te vieren en regelmatig het lichaam en bloed van Christus te delen bij de Heilige Communie, en door onze naasten lief te hebben zoals Christus ons liefheeft.

Onze omarming van het Anglicanisme is een levenshouding (ethos) die geworteld is in het katholieke geloof en de katholieke orde, die het best in de praktijk ervaren en gevoeld kan worden voordat men iets uitlegt. Maar onze volheid geeft de Anglicanen het beste weer. Op alle mogelijke manieren proberen wij innerlijk de volheid van het voorbeeld van Christus te belichamen.

Wereldwijd

Overal ter wereld zijn er Anglicaanse kerken en ze vertegenwoordigen het op twee na grootste kerkgenootschap ter wereld. Dit betekent dat wij van de Anglicaans-Episcopale Vrije kerk, in verbinding staan met andere Anglicanen over de hele wereld. De Anglicaans-Episcopale Vrije Kerk concurreert met niemand, maar streeft alleen naar mildheid en de enige voorwaarde die gesteld wordt, is dat men ontvankelijk is voor Gods hartelijke uitnodiging.

Inclusiviteit

In de hele Anglicaanse Vrije Gemeenschap, waar van onze kerk lid is krijgt iedere gelovige alle sacramenten, zonder onderscheid te maken wat betreft gender, sekse of anderszins. Dat geldt ook voor het huwelijk en de priesterwijding.

Dit betekent dat we huwelijken tussen personen van hetzelfde geslacht, maar ook die tussen man en vrouw inzegenen; dat wij vrouwen en non-binaire personen tot diaken, priester en bisschop wijden, net zoals we dat bij mannen doen.

In het boek Genesis lezen we dat God de mensheid als man en vrouw schiep. Door het feit dat God mens werd, realiseren we ons dat verschil in sekse niet ontologisch (wezenlijk) is, anders zou Jezus niet in staat zijn geweest volledig mens te worden. Daarom bestaat er voor Christus “noch Jood of Griek, slaaf of vrije, man of vrouw: want u bent allen één in Christus Jezus” (Galaten 3:28). De kerk deed er enkele tientallen jaren over om zich bewust te worden van het eerste, (noch Jood noch Griek), zeventien eeuwen over het tweede (noch slaaf noch vrije), en nu pas zijn we ons bewust aan het worden van het derde (man of vrouw).

Na een scheiding is het mogelijk een tweede huwelijk te laten inzegenen.

Wat is het verschil?

Wat is het verschil tussen de Anglicaanse Episcopale Vrije Kerk (binnen de Anglicaanse Vrije Internationale Kerkgemeenschap) en de Church of England (binnen de Anglican Communion van Canterbury)? Van welke moet ik lid worden? Waarom hebben we eigenlijk een Nederlandse Anglicaanse kerk nodig, terwijl de Church of England ook aanwezig is in Nederland?

Hieronder een overzicht (niet compleet) van de voornaamste verschillen:

De Anglicaanse Vrije Gemeenschap	De Anglicaanse Gemeenschap van Canterbury
Opgericht in 1897	Opgericht in 1867
Is een echte gemeenschap, dat wil zeggen, dat we de eucharistie met onze andere verschillende nationale kerken delen	Het is niet langer een echte gemeenschap, omdat sommige nationale kerken van het zuidelijk halfmond de intercommunale

	eucharistie met de kerken van het noordelijk halfrond heeft opgeheven.
We kunnen niet alleen deelnemen in de eucharistie over de gehele wereld en delen in het bloed en het lichaam van Christus, maar ook is het zo dat als een priester van de ene naar de andere kerk verhuist, hij/zij de volledige bevoegdheid die hij/zij had, behoudt.	De priesters worden niet automatisch zowel in de ene als de andere kerk erkend; daarbij zijn overwegingen van seksuele oriëntatie, gender en huwelijks staat van toepassing. Daarnaast verbiedt de TEC (USA) priesters van andere kerken bisschop te worden, en gepensioneerde priesters van andere kerken mogen niet voorgaan in hun kerk.
Omdat al onze kerken zich houden aan het principe van inclusiviteit (iedereen is welkom) is er geen risico binnen onze kerkgemeenschap dat iemand niet geaccepteerd wordt in de ene kerk en wel in de andere	LGBTQ+ -leden en priesters van de ene kerk kunnen in een andere kerk uitgestoten worden.
Wij hebben geen overlappende jurisdicties. Ieder land heeft zijn eigen autonomie. Onze kerken zijn nationale kerken.	Er zijn overlappende jurisdicties (bijvoorbeeld in Europa). Nationale kerken hebben jurisdictie over andere landen.
Onze kerken zijn nogal inheems. Hoewel we zowel expats als lokale mensen verwelkomen, richten we ons er toch vooral op lokale kerken te zijn, betrokken bij de realiteit van elke afzonderlijke plaats, en we spelen in op lokale behoeften.	De kerken in continentaal Europa, Azië en sommige delen van Latijns-Amerika richten zich voornamelijk op expats, terwijl er aan lokale behoeften en reële kwesties te weinig aandacht wordt besteed onder het gezag van de “Moederkerk” (Het Verenigd Koninkrijk of de Verenigde Staten)
Er zijn officiële regels binnen de Gemeenschap, die hetzelfde niveau van tolerantie en gastvrijheid in al onze kerken waarborgen	Er bestaan geen bindende verordeningen in de Gemeenschap, behalve het Quadrilateraal Verdrag van Lambeth
De traditionele liturgie is uitdrukkelijk goedgekeurd	Ondanks een zekere bandbreedte in sommige delen van de Canterbury Gemeenschap wordt het gebruik van traditionele liturgieën ontmoedigd

In Anthony de Mello's boek "Het Lied van de Vogel" staat een verhaal dat je ook kunt vinden in het boek van Gurumayi en ook elders: "Toen de meester ging zitten voor het avondgebed liep de kat van de *ashram* in de weg en leidde de gelovigen af. Daarom beval hij dat de kat moest worden vastgebonden gedurende het avondgebed. Na de dood van de meester werd de kat nog steeds vastgebonden tijdens de avonddienst. Toen de kat stierf, werd er een andere kat naar de *ashram* gehaald om tijdens het avondgebed vastgebonden te worden. Eeuwen later werden er doorwrochte verhandelingen geschreven door de geleerde aanhangers van de meester over de spirituele betekenis van het vastbinden van een kat tijdens het avondgebed".

In de Anglicaanse Vrije Gemeenschap proberen we "discipelen niet te laten zuchten onder het juk dat noch onze voorvaders noch wij hebben kunnen dragen" (Handelingen der Apostelen 15:10, Het evangelie naar Mattheüs 23:3, Het evangelie naar Lucas 11:46).

Dus, in het bijzonder

De Anglicaanse Vrije Gemeenschap maakt onderdeel uit van een wereldwijde gemeenschap van christenen die zich geworteld voelen in een geloof met een lange historie, de zeven oecumenische concilies erkent en ook de reformatie van de 16^e eeuw in Engeland en daarbuiten. Deze gemeenschap verrijkt, en wordt verrijkt door een gedeeld begrip en onderscheidingsvermogen, en we weten dat we veel te bieden hebben, en veel te ontvangen door Gods genade. We voelen ons daardoor bevoorrecht en willen onze speciale roeping en spirituele eerbied vieren.

Onze geschiedenis voert terug tot de kerk aan het begin van de jaartelling en tot de bijbel, tot de historische Engelse kerk, en tot het Anglicanisme zoals het ontstond tijdens de religieuze hervormingen in de 16^e eeuw. Er was de onvermijdelijk breuk met de paus en de kerk van Rome. Er traden veranderingen op in de eredienst en kerkelijke gebruiken, maar veel dingen bleven ook hetzelfde. De hervormers gaven duidelijk aan dat het fundamentele geloof niet veranderd was. Daarom voelen wij ons niet alleen verbonden met elkaar in het heden, maar ook met alle andere christelijke gelovigen uit het verleden, tot aan de discipelen en tot Jezus aan toe.

Ons geloof en onze eredienst is gebouwd op de bijbel, de doop en de eucharistie (ook bekend als heilige communie, het Avondmaal of de mis) en andere belangrijke sacramenten: het vormsel, boetedoening met absolutie, priesterwijding, huwelijk en de ziekenzalving. Door de bijbel te lezen en te bidden leren we geleidelijk over Gods relatie tot onze wereld. Door het leven van Jezus Christus ontdekken we de kracht van Gods onbaatzuchtige liefde en vergeving, en kunnen we het goede nieuws van Jezus door onze eigen woorden en daden in ons leven delen.

Het is misschien wel de grootste rijkdom van onze traditie als Enige, Heilige, Katholieke en Apostolische kerk dat wij zo'n rijke en gevarieerde geschiedenis kennen. Dit kan natuurlijk tot vragen leiden, maar die rijkdom staat toe dat individuen en congregaties op de manier die hen het meest geschikt lijkt hun christen zijn te vieren en te beleven. Sommigen doen dat op een wat lossere maar toch waardige, anderen op een traditioneler manier. Bij deze laatsten nemen het ritueel en de symboliek een meer centrale plaats in met gekleurde priestergewaden en anderen met een formele liturgische taak. En bij hoogtijdagen wierook en plechtig belgerinkel. Beide stijlen vullen elkaar aan. Wij streven naar een totale beleving, die zowel appelleert aan de emotionele, intellectuele, als de esthetische kant van de mens. De liturgie kent verschillende vormen en symbolen en er worden theologische formules geuit die gepaard gaan met lichamelijke activiteit zoals knielen en staan en een kruis slaan. Ook wordt er gebruik gemaakt van muziek, wierook, of visuele effecten.

Een vorm van geloven

Onze moderne maatschappij is geobsedeerd geraakt van geld en roem. Maar veel mensen voelen dat er een diepere, spirituele kant van het leven bestaat, die ver uitgaat boven rijkdom en sociale status. Wij geloven dat die spirituele kant van de mens van vitaal belang is voor ieders besef van innerlijke vrede en welzijn. Wij geloven dat God de wereld heeft gemaakt, en dat de mens geschapen is naar Gods beeld. Om blijvende vrede en geluk te bereiken moeten we terugkeren naar de goddelijke bron waaruit wij voortkomen. Deze reis naar God is de kern van onze spiritualiteit.

Als we de bijbel lezen in het licht van het evangelie en de persoon van Jezus Christus ontdekken weten we dat God liefde is, en dat zijn liefde zich uitstrekt naar ieder van ons. Hoe mooi en uitnodigend dat ook klinkt, toch worden we vaak twee kanten opgetrokken: deels willen we God zoeken, maar een ander deel

van ons probeert op een andere manier dingen na te jagen die ons geluk brengen, maar die onze verlangens nooit echt kunnen bevredigen. Dat is een innerlijke strijd die we allen kennen.

Als we de waarachtige wens hebben God te leren kennen, beseffen we dat we elke keer als we hem de rug toekeren, een barrière opwerpen. Deze barrière ervaren we als zonde.

Maar ondanks deze zonde blijft God van ons houden, en om dat te bewijzen stuurde hij zijn Zoon, Jezus Christus in de wereld om ons er weer liefderijk van te overtuigen dat wij een diepe relatie met hem hebben. We zijn dan bevrijd van macht van de zonde en ontvankelijk voor zijn eeuwige trouw.

Omdat Jezus aan het kruis stierf kunnen we bevrijd worden van alles wat we verkeerd gedaan hebben. Daarom kennen we vergeving, zijn we bevrijd van de zonde en worden we in staat gesteld een nieuw leven te leiden samen met God. We kunnen met God spreken en iedere dag horen wat Hij ons te vertellen heeft.

Dit is geen eenmalige gebeurtenis. Het is een proces dat zich eindeloos herhaalt. Daarom worden wij als kerk voortdurend geroepen om elkaar te steunen als kerk, en als onvolmaakte individuen om God om vergeving te vragen. Naarmate de tijd verstrijkt gaan we op God reageren en worden we zo gevormd naar zijn wil, vol liefde en medelijden.

De liefde die God ons schenkt in ons hart is zo groot dat we ervan overvloeien. Hij stelt ons in staat om anderen en zijn hele schepping lief te hebben en de barrières tussen ons op te heffen.

Vragen over het geloof

Hoe weten we dat er een God bestaat?

Het eerlijke antwoord is dat we dat niet zeker weten behalve dan wat we zonder enige twijfel waarnemen als een diepe, persoonlijke en ingrijpende ervaring, die ons een complexe werkelijkheid en een behoefte aan iets dat pure materiële behoeften te boven gaat, onthult. Buiten onszelf kunnen wij het bestaan van God niet verklaren, hoewel er vele dringende redenen zijn waarom geloof in God redelijk is. De eerste reden is dat er door de wetenschap niets is ontdekt dat het bestaan van het heelal verklaart. De wetenschappelijke waarheid van de wetenschap maakt slechts een gedeelte uit van de waarheid, maar het

universum heeft een dermate schoonheid en structuur, dat er wel een hoogst intelligente, rationele “geest” achter moet zitten. Net zoals het bestaan van wat wij nu technologische intelligentie noemen bewijst dat er een schepper achter zit, zo wijst de wereld -met zijn hele complexe schoonheid, inclusief technologie - op het bestaan van een Schepper, God.

Zuiver rationeel gezien erkennen wij ook dat wij diep in ons hart in staat zijn lief te hebben en dat wij ook heel graag bemind willen worden. Daarom bestaat er volgens ons een tastbare macht der liefde in de wereld, die velen ‘God’ noemen. We weten ook dat overal ter wereld op dit moment een enorme grote groep mensen bestaat en ook al van oudsher heeft bestaan, die op intuïtieve en intelligente wijze in het bestaan van God gelooft. Er is wel gezegd dat er in elk mens wel een door God geschapen plek is, die alleen God kan opvullen. Het feit dat deze wens tot bidden en geloven en praten met God bestaat, is duidelijk een argument dat God dan ook werkelijk bestaat. Er zijn talloze redenen waarom mensen in God geloven en het is de moeite waard om jezelf af te vragen: ‘hoe reëel is het bestaan van God voor jezelf?’

Hoe ontstond het Heelal?

Het antwoord op deze vraag kan verschillen. Het hangt ervan af aan wie je het vraagt. Een kosmoloog antwoordt bijvoorbeeld dat het heelal een paar duizend miljard jaar geleden ontstond als een enorme kernexplosie. Een theoloog antwoordt waarschijnlijk dat God de wereld schiep, en dan meer benadrukken waarom God dat deed dan hoe Hij dat deed.

De vraag ‘waarom’ is misschien belangrijker, omdat we dan moeten denken over het doel en de betekenis van de schepping. Voor zover het de schepping van de wereld betreft, zegt de bijbel eenvoudigweg dat God de wereld geschapen heeft (Genesis 1:1, Johannes 1:3, Hebreëën 11:3). Niet alle christenen zijn het eens over de oorsprong van het leven. De meesten geloven echter dat de schepping het best verklaard kan worden door een evolutietheorie en ze geloven dat dit proces door God geleid en gebruikt is. In het boek Genesis wordt gezegd dat de schepping goed was en dat God tevreden over zijn werk was. Dit houdt in dat we de wereld moeten respecteren en beschermen en koesteren, en dat we daar plezier in hebben.

Wat wordt bedoeld met het begrip Drie-eenheid?

De leer van de Drie-eenheid vormt de kern van het christendom. In essentie wordt ermee bedoeld dat God in wezen "relationeel" is; dat wil zeggen dat Gods ontologische bestaan bestaat in een liefdevolle relatie van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Het is meer dan een abstracte gedachte. De drie personen zijn God en Heer en Geest, maar nooit drie goden. Omdat God liefde is, is het uit liefde dat de vader de Zoon of het Woord heeft voortgebracht en zijn Geest uitademt. Tijd en ruimte zijn ook scheppingen van God, en God hoeft zich niet daartoe te beperken. Daarom spelen de begrippen 'voortbrengen' en 'uitademen' zich ook buiten tijd en ruimte af. Deze drie personen zijn gelijk, en één en tijdloos. Omdat wij mensen maar gedeeltelijk kunnen waarnemen, en onze taal beperkt is, kunnen wij alleen maar naar analogie woorden vormen met de termen 'God', 'Vader', 'Zoon', 'Woord', 'Geest', 'voortbrengen', 'ademen', enzovoort, om de werkelijkheid van God uit te drukken, buiten de wetten der natuur, in de Triniteit van God, 1+1+1, altijd 1 blijvend.

Christenen hebben hierdoor een totaal andere kijk op de wereld en het leven.

Omdat de essentie van God alles te maken heeft met relatie, is het duidelijk dat wij ook geschapen zijn voor relaties: met God, met elkaar en met het hele universum. Het zijn juist deze relaties die betekenis geven aan ons leven, en als ze verbroken worden, worden onze levens gebroken. Wij geloven dat het Gods plan in de volheid der tijden is, om alles in hemel en aarde te verenigen in zijn Zoon Jezus Christus (Efeziërs 1:9-10).

Wie is Jezus?

De christenen hebben altijd geloofd dat Jezus niet alleen maar een goed man was, maar de Zoon van God. Wij geloven dat hij in de wereld gezonden is door God de Vader en God de Zoon, maar ook door zijn eigen wil, en terugkeerde naar het hemelrijk. In zijn menselijke vorm, opgestaan en vergeestelijkt, toonde hij daardoor aan de mensheid Gods eeuwigheid. Het hele christendom staat of valt dus met het feit of Jezus is, wie hij zegt te zijn.

Geen enkele serieuze wetenschapper gelooft tegenwoordig nog dat Jezus niet bestaan heeft. De historici zijn het erover eens dat hij een opmerkelijk leermeester was, die 2000 jaar geleden de mensen verbaasde met zijn buitengewone wijsheid en opzienbarende wonderwerken die men maar moeilijk kon verklaren. Ze weten ook dat hij op barbaarse wijze werd gekruisigd en dat

zijn volgelingen ervan overtuigd waren dat hij drie dagen later weer tot leven kwam. Veel van zijn discipelen werden later ter dood gebracht omdat ze weigerden deze feiten te ontkennen. Waarom zou dat zo zijn als ze er niet van overtuigd waren dat Jezus was opgestaan?

Jezus zelf zei ook dat hij de zoon van God was: God in menselijke gedaante, gezonden om ons te redden. C.S. Lewis vatte onze twijfel kernachtig samen: "Hij was gek, slecht of God". Hij leefde óf in een waan, óf hij was werkelijk God. Het is onmogelijk te zeggen dat hij alleen maar een heel goede leraar was, omdat hij zelf zei dat hij méér was. Als wij zijn eigen woorden over zichzelf niet geloofde, waarom zouden we dan geloven wat hij onderwees?

Waarom moest Jezus sterven?

Het simpelste antwoord zou zijn dat Jezus stierf omdat hij radicale ideeën verkondigde. Omdat hij iemand was die de religieuze en politieke leiders van die tijd in de weg zat, hun schijnheiligheid aan de kaak stelde, hun jaloezie opwekte en daarom veroordeeld werd om de kruisdood te sterven.

Dit is maar een schim van het werkelijke verhaal. Het gaat voorbij aan het feit dat Jezus vrijwillig zijn leven gaf dat niemand hem in feite kon afnemen. Hij stierf opdat wij zouden leven. Hij nam de zonden van de mensheid op zich, zodat wij bevrijd werden van de zonde.

Zoals het in de Bijbel staat: "Want ook Christus is eenmaal om de zonden voor allen gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen". (1 Petrus 3:18). We weten allen dat vergeving kan gaan ten koste van veel. In dit geval kostte het God zijn eigen Zoon.

Wij doen allemaal dingen waarvan we weten dat ze verkeerd zijn. Die dingen weerhouden ons ervan een echte relatie met God te hebben. Alleen als we God benaderen en om vergeving vragen kunnen we een nieuwe relatie met God aangaan. Vergeving schenken aan iemand die niet de consequenties van zijn (slechte) daden erkent is zinloos. Werkelijke vergeving gaat zowel degene die vergeeft als degene die wordt vergeven aan, waarbij degene die wordt vergeven moet beseffen hoeveel dat de degene die vergeeft kost. God vergeeft uit liefde, en liefde geeft vorm aan rechtvaardigheid. Gerechtigheid moet omwille van zichzelf gedaan worden.

Boetedoening wordt vaak gezien als gerechtigheid, als een aspect van hevige boosheid; een uiting van de ware aard van God. Pseudo-Dionysius de Areopagiet (5^e eeuw na Christus) geeft in zijn geschriften een verhelderend inzicht over het begrip 'gerechtigheid'. Hij suggereert dat wanneer de kerk en de heilige schrift de term 'gerechtigheid' gebruiken, niet alleen een juridisch begrip wordt aangeduid, maar als iets dat betrekking heeft op de orde der dingen.

'De Almachtige God wordt gevierd als gerechtigheid, als iemand die de juiste dingen aan allen toedeelt, zowel juiste maatregelen, schoonheid, goede orde als schikking, en die al die gaven en opdrachten iedereen toekent volgens wat waarlijk de juiste grens is'... (Goddelijke namen , Hoofdstuk 8.7).

Deze Goddelijke Gerechtigheid wordt dus ook gevierd als behoud van het geheel, als behoud en bewaking van het wezen en de orde van elk, onderscheiden en zuiver van de rest; en als echte oorzaak van het feit dat elk zijn eigen zaakjes in het geheel regelt... En aangezien men, zonder het merkteken van de heilige theologie te missen, deze bewaring zou kunnen vieren als het verlossen van alle bestaande dingen, door de goedheid die bewarend is voor allen, van het afvallen van hun eigen juiste goederen, voor zover de aard van elk van hen die bewaard worden het toelaat; Daarom noemen de theologen het ook verlossing, zowel in zoverre dat het niet toestaat dat werkelijk bestaande dingen wegvallen tot niet-bestaan, als in zoverre dat, als iets zou zijn afgedwaald tot wanorde en meningsverschil, en enige vermindering van de volmaaktheid van zijn eigenlijke goederen zou lijden, ook dit wordt verlost van hartstocht en lusteloosheid en verlies. " (Goddelijke namen, Hoofdstuk 8.9).

Geen mens zou echter iets kunnen doen om ons te verlossen omdat alle mensen zondaars en beperkt zijn. Daarom werd God de Zoon, die geen grenzen kent, volledig mens. Alleen als zodanig was hij de enige mens die in staat was Gods gerechtigheid uit te voeren. Jezus' redding der wereld is een herstel van de wereld in zijn oorspronkelijke staat, en ook een verzoening van de mens met God, en God met de mens. De rechtvaardige God stuurt zijn enige Zoon om de wereld te verlossen en te verzoenen met en in Zichzelf, en ook met en in ons. Hij gaat ons voor op het pad der gerechtigheid, leert ons de waarheid, en schenkt ons het eeuwige leven. Alleen Jezus' opoffering van zichzelf voor ons maakt die verlossing en verzoening mogelijk. Onze relatie is hersteld. Naarmate we beginnen te begrijpen wat dat betekent, worden we ons bewust van de liefde die God voor ons, en zijn hele schepping koestert.

Waarom is de kerk belangrijk?

De kerk wordt tegenwoordig gezien als passé, irrelevant, en zelfs wel reactionair.

De kerk is als het ware de plaats waar het Koninkrijk Gods wordt voorbereid, een voorportaal van het Koninkrijk. Bij de eucharistie worden we vervuld van Gods aanwezigheid, en we brengen deze aanwezigheid naar de wereld: we worden 'het sacrament van de "ontkerkelijken"'.
Kerken zijn plaatsen waar Gods liefde heerst in de warmte van vriendschap en in de eerbied van de eredienst. Hier vind je mensen die betrokken zijn bij de wereld waarin we leven, en ze zijn oprecht geïnteresseerd in het ontdekken wat het betekent om in de huidige tijd een volgeling van Jezus te zijn. Het zijn geen volmaakte mensen, maar een gemeenschap van onvolmaakte individuen die God regelmatig om vergeving vragen.

Sommigen kunnen zich terecht afvragen of de wereld de kerk wel nodig heeft om goede daden te verrichten, en daarom concluderen dat de kerk onbelangrijk is in de huidige maatschappij. Op sommige momenten in de geschiedenis zijn de christenen wezenlijk essentiële aanjagers van vooruitgang, zoals het hoort. Maar vaak gaan "de kinderen van de wereld ten aanzien van hun generatie met meer overleg te werk dan de kinderen van het licht". (Lucas 16:8), waarbij seculiere instellingen en individuen zich ethischer gedragen dan veel christenen. Hoewel sommige christenen en hun instellingen soms het slechte voorbeeld geven, gaat de kerk niet over ons, maar over God. De Heilige Geest leidt de Kerk (Johannes 14:16), en de kerk moet naar diens heldere stem (Openbaring van Johannes 3:22).

Samenkomen in de kerk maakt dat we meer over ons geloof leren en onze toewijding aan God verdiepen. Het is mogelijk christen te zijn zonder naar de kerk te gaan, maar dan krijg je wel veel minder zuurstof. Het is veel beter om de steun en de bemoediging te hebben van geloofsgenoten.

Zijn gevoelens van twijfel terecht?

Vanaf onze kindertijd krijgen we te horen dat we het meeste leren als we nieuwsgierig zijn en vragen blijven stellen. Twijfel kan alleen opgeheven worden als er ons hele leven lang zinnige vragen gesteld mogen worden. Op die manier leren we meer over onszelf en de wereld waarin we leven.

Daarom is het goed om vragen stellen over ons geloof, over wat we geloven en natuurlijk ook over God zelf. Het is alleen maar normaal dat wij allen bij tijden twijfels in ons leven hebben, en in die tijden hebben we steun nodig van onze kerkgemeenschap. We kunnen een rijkdom ontdekken aan prachtige teksten in de bijbel zelf en in andere bijbelse geschriften. We kunnen geïnspireerd raken door de prachtige literaire taal en andere aspecten. We kunnen proberen te bidden met inspiratie en proberen eerlijk te leven. Alleen door zelf eerlijk te zijn kunnen we een voorbeeld zijn voor anderen.

We moeten onze gevoelens van twijfel recht in de ogen durven zien en er verstandig mee omgaan. Het helpt niet als je doet alsof ze er niet zijn.

Praten met anderen is een van de beste manieren om hulp te krijgen bij twijfel. De meest voor de hand liggende plaats om steun en hulp te krijgen is bij ons openhartige gezelschap van medereizigers op ons spirituele levenspad.

Hier leren we de kracht van het evangelie van Jezus Christus, die onafgebroken omziet naar degenen die verloren dreigen te gaan. Mogen allen zich thuis voelen en welkom zijn en de betekenis van Gods liefde ervaren.

(Nederlandse vertaling: Joyce Wigboldus)

Brian G. Rodford Advent 2022